

ftod i den skønneste Harmoni med hinanden; han maatte have faaet den Mening, at man var enig om alle væsentlige Spørgsmaal og derfor var kunde i al No drøgte Spørgsmaal om Jernbanebilletter eller om, hvorledes Lufasterne i visse Dampskibe skulde være o. s. v. Han vilde jo altsaa derved have faaet en aldeles forkert Opfattelse af, hvordan Forholdene i Virkeligheden ere. Det har forundret mig meget, at der er et Spørgsmaal, som ikke tidligere er kommet frem — det kom slet ikke frem igaar, men først idag ved det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) — dette Spørgsmaal: Have vi overhovedet nogen rimelig Udfigt til ved det nuværende Ministerium at faae en Finanslov? Dersom vi ikke kunne faae dette Spørgsmaal besvaret bekræftende, er det jo klart, at da naae vi heller ikke ned til alle de andre Smaating, som i og for sig kunne have stor lokal Berettigelse, men som dog ere af den Beskaffenhed, at, naar vi ikke opnaa det Store, saa opnaa vi heller ikke det Smaa. Den høie Regjering har ikke blot troet det forsvaerligt at blive paa sin Plads, uagtet den ikke for indværende Finansaar har opnaaet en regulær Finanslov og altsaa derved selv klavilgen godtgjort, at den ikke magter sin Plads, men den er endogsaa kommen til Thinget med et Finanslovsforslag, som indeholder de samme Stridspunkter — endogsaa i tilspidset Form — der gav Anledning til, at vi ikke sidst fik en Finanslov. Det Spørgsmaal, der da ligger ganske nær at henvende til den høie Regjering, er dette: Har den høie Regjering nogen som helst Grund til at mene, at den nu skulde kunne gennemføre, hvad den ikke kunde faae gennemført, da vi sidst vare samlede? Og dersom den savner al Grund til at mene, at den skulde kunne faae gennemført de Ting, der gave Anledning til, at vi ikke sidst fik nogen Finanslov, hvorledes vil da Regjeringen kunne forsvare at fortsætte en Styrelse, der kun vil være et forfæst Spild baade af Tid og af Kræfter? Der er oftere blevet spurgt den høie Regjering, hvorfor den bliver paa sin Plads, og saavidt jeg veed og har faaet ud af Forhandlingerne her, have vi ikke faaet noget ligesvemt Svar derpaa. Den høitæredede Førsteminister udtalte i sidste Samling, at han ikke ved de Valg, der vare foregaaede, havde faaet Svar paa det Spørgsmaal, han havde stillet til Valgerne. Saavidt jeg veed, er der ikke fra den høie Regjering kommet noget andet Svar som Grund til, at den bliver paa sin Plads, end dette, at den formener ikke at have faaet Svar paa det Spørgsmaal, den havde stillet til Valgerne. Den høie Regjering greb en Udtalelse — det var da navnlig den høitæredede Førsteminister — fra et æret Medlem, som gik ud paa, at Regjeringen ikke havde Ret

til at stille bestemte Spørgsmaal, ikke Ret til at forbre Svar af Valgerne paa saadanne. Denne vistnok begrundede Udtalelse fandt den høitæredede Førsteminister Anledning til at udlægge saaledes, som om han ikke kunde faae og ikke havde faaet Svar af Valgerne paa det Spørgsmaal, Regjeringen havde stillet. Men hvis Regjeringen virkelig mener, at den ikke har faaet Svar paa sit Spørgsmaal, kunde det ogsaa have sin Grund i, at Spørgsmaalet i sig selv ikke var rimeligt. Jeg har ikke kunnet faae Andet ud af Forhandlingerne, end at Spørgsmaalet var dette, som den høitæredede Førsteminister udtalte den 13de August — det staar at læse i Tidenden Sp. 5970 —, at han ansaa det for sin Pligt at spørge Valgerne, om det ogsaa var deres Mening, at der ikke skulde bringes nogen regulær Finanslov tilvoie, fordi de to Ting ikke kunde blive enige. Altsaa, det var det Spørgsmaal, han forelagde Valgerne, om det var deres Mening, at der ikke skulde bringes nogen Finanslov tilvoie. Jeg mener nu, at det er et af den Slags Spørgsmaal, som ere overflødige, fordi man veed iforveien, at hele Landet vil svare dertil: So vist ville vi have en Finanslov. Det behøver man ikke at spørge om, det vidste man og kunde man svare sig selv iforveien, og jeg er overbevist om, at den høie Regjering vidste ogsaa godt iforveien, at der ikke var en eneste Valger i Landet, der ikke ønskede nogen Finanslov, fordi der var Uenighed mellem Folke- og Landsthing. Men lad os nu sætte, at Regjeringen virkelig trostlydlig mente, at der kunde være enkelte Valgere, der kunde være i Tvivl, om det var til nogen Nytte at faae en Finanslov, da Thingene vare uenige. Trostlydighed tror jeg ellers ikke, man særlig kan bebrejde den høie Regjering, men lad os nu forudsætte, at Regjeringen virkelig trostlydlig spurgte Valgerne derom, har man saa ikke faaet Svar derpaa? Ja, der er Tingen, der tvivler paa, Regjeringen heller ikke, at Valgerne i Landet have svaret saa kraftig og klart, som man kan ønske det, at de vilde ikke blot, at deres Repræsentanter skulde bevilge en Finanslov, men tilmed en meget rigelig Finanslov, kun vilde man ikke lade sig aftrødse Bevillinger eller paangode Bevillinger, som man ansaa for urigtige. Vi kunne altsaa gaa ud fra, at dersom Regjeringen virkelig har spurgt Valgerne om det, som den ved sin Chef har udtalt her i Thinget, og ikke om Andet, har den faaet Svar derpaa. Men naar den havde faaet Svar derpaa, var der ogsaa Grund til at vente, at dette Svar vilde blive respekteret. Det er saameget mere mærkeligt, at der ikke er blevet taget Hensyn til det Svar, eftersom Regjeringen i den allerunderdanigste Forestilling til Os. Majestæt Kongen udtalte, at den i Flertallet af Valgerne saae „et